

ТЕЖЕСТТА НА ГРЕХА

(послание на предупреждение и надежда за Християни, борещи се със скрити грехове)

Дейвид Уилкерсън
24 Ноември, 1997

Вие знаете историята с цар Давид - как той прелюбодейства с Витсавея и тайно устрои смъртта на съпруга ѝ. Но след като пророк Натан разкри греха на Давид директно в лицето му, съкрушения цар се покая за ужасното си прегрешение. И по-късно той написа четири псалма, изразявайки страданието и ужаса, които той претърпя в резултат на своя грях.

Душевните терзания на Давид се намират в псалми 6, 32 и 51, както и в псалма, на който искам да се спра в това послание - псалм 38. Във всеки от тези псалми, Давид гледаше назад, припомняйки си терзанието, което изпитваше по време на този тъмен период от живота си. В частност в псалм 38 той описва поразяването си чрез чувствителната си съвест: „Защото стрелите ти се забиха в мене, и ръката ти тежи над мене” (Псалм 38:2).

Тежката истина беше, че Давид трябваше да изживее срама, причинен от греха му. Неговото ужасно падение бързо стана публично достояние, и цялата нация започна да говори за това. Всички хора, включително и предполагаемите най-близки приятели на Давид казваха: „Как се провали могъщия! С Давид е свършено. Силата, влиянието и достойнството му лежат в развалини!”

Дори враговете на Израел злорадстваха за Давидовия грях. Натан му показа: „... ти си дал голяма причина за Господните врагове да хулят...” (2 Царе 12:14). Тези думи вероятно нараниха Давидовото сърце повече от всичко друго. Беше причинил укор на скъпоценното за него име на Господа! Много библейски учени вярват че в този период, когато Давид беше морално и духовно слаб - неговия син, Авесалом планираше да му отнеме царството. Давид може би дори беше чул за заговора.

Действително вярвам, че той си мислеше за Авесалом когато написа: „Любителите ми и близките ми странят от язвата ми, И роднините ми стоят надалеч. Също и ония, които искат живота ми, турят примки за мене; Ония, които желаят злото ми, говорят пакостни неща, И измислюват лъжи цял ден” (Псалм 38:11-12).

Очевидно Давид знаеше, че беше в ход някаква измама. Но защо не говореше за това? Защо не изяви нечестивите планове на заговорните злодеи? Защото беше тежко обременен от собствения си скрит грях! Притчи ни казва: „Който крие престъпленията си няма да успее; А който ги изповядва и оставя ще намери милост” (Притчи 28:13). Фразата „няма да успее” тук не се отнася за материално благополучие; а по-скоро за физическо здраве, емоционално състояние, духовно благополучие. Божието слово казва, че всеки който покрива своите беззакония ще бъде отсечен всяко духовно благополучие. И животът на Давид го доказва!

**Ако трябваше да запитате Давид кое беше по-болезнено -
укриването на тайния му грях или излагането му наяве с целия му
срам - вярвам че би казал изобличаването на греха му беше много
по-леко**

За цяла година Давид носеше ужасния товар на своето прелюбодеяние и убийство. Само неговият военачалник, Йоав, знаеше за това. Тогава Натан научи за него чрез откровение от Господа. Но докато грехът му не беше изявен, какво страшно, ужасяващо време бе това за Давид!

Част от Давидовия ужас може би е бил поради това, че никога не каза на Витсавея истината за това как съпруга ѝ, Урия, умря. Вероятно ѝ е спестил тези факти. Но Витсавия може би е подозирала, че Давид има пръст в смъртта на Урия, във всеки случай - просто защото виждаше ежедневните душевните терзания на новия си съпруг. Колко верни са думите на Мойсей: „... и да знаете (бъдете сигурни - англ.), че грехът ви ще ви намери” (Числа 32:23).

Сега, докато Давид пише псалм 38, грехът му вече е бил изявен изцяло. И той започва да пресмята ужасната цена на глупавия му избор: „Защото беззаконията ми превишиха главата ми; Като тежък товар натегнаха на мене” (Псалм 38:4).

До времето, когато Натан се изправи срещу Давид, този измъчван човек бил достигнал до края на въжето. Той е бил смазан под товара на тайния си грях, и нямал сили да продължи напред. Той викал: „Погледни на всичко, което грехът причини на моето тяло, семейство, страна. Твърде тежко е за мен да го понеса. Не мога да живея под този ужасен товар повече!”

Възлюбени, няма по-голяма тежест, която вярващ може да носи от тежкия товар на скрит, не изповядан грях. Мойсей описва греха като доставяне удоволствие за определен период от време (виж Евреи 11:25), но що за кратък период от време е това! Може би една нощ на забранено удоволствие, няколко часа на тъмна (наслада!)... или само моментно (блаженство)... Но в последствие, там винаги идва осакатяваща тежест.

Давид живя за цяла година под подобна тежест. Той непрекъснато се страхуваше от Наказанието на Божията ръка, и живота под такова напрежение го разболя. Тайния му грях взе ужасен налог от неговото тяло, вероятно нанасяйки му язва, както някои библейски учени вярват. Разбира се, не всяка болест е резултат от неизоставен грях; примерът на Йов го доказва. Но точно както със сигурност участието в Господната вечеря недостойно може да доведе до болест и дори смърт, така и скрития, неизоставен грях може да причини сериозна и понякога фатална болест. И така, дали Бог все още обичаше Давид през всичко това? Да. Но беше ли му Бог ядосан поради греха му? Разбира се че беше. И наказва ли Той Давид през годината докато прикриваше беззаконието си? Да – абсолютно!

Сега, нека ви запитам: Обича ли Бог своите хора? Да, несъмнено. Но нашият скрит грях разгневява ли Господа? Разбира си. И Бог наказва ли ни за това, че прикриваме греха си? Да - безспорно!

Давид изброява няколко ужасни емоционални и физически последствия от живеене с любим, таен грях

От дните на Давид до сега, грехът е носил същите страшни... над Божиите хора. Разгледайте този списък на емоционални и физически разстройства причинени от прикрит грях:

1. „Няма здраве в месата ми... „ (Псалм 38:3). Еврейският тук предлага: „Умът и тялото ми чезнат поради страха от Божието неодобрение над мен!“ Давид казваше: „Всяка сутрин ставам знаейки че имам скрит грях в сърцето си. И това е като рак в душата ми. Тъмен облак на предчувствие винаги стои над мен.“ Подобно и вие, ако имате скрит, спотаен грях, предишния ви весел дух ще се оттегли от вас. Никога няма да се събудате с мир!

2. „... Няма спокойствие в костите ми поради моя грях“ (същият стих). Тук думата „кости“ може да бъде преведена „тяло“. Давид казваше: „Няма здраве в тялото ми сега. Моят грях засегна физическото ми благополучие!“

В други три покаятелни псалма, Давид отново се обръща към костите: „Смили се за мене, Господи, защото изнемогах; Изцели ме, Господи, защото ме болят костите ми. Също и душата ми е твърде смутена... ” (6:2-3). „Когато мълчах, овехтяха костите ми от охкането ми всеки ден“ (32:3). „Дай ми да чуя радост и веселие, за да се зарадват костите, които си строшил“ (51:8). Казано накратко, колкото по-дълго Давид прикриваше своя грях, толкова по-слабо ставаше тялото му.

3. „Защото всичките ми вътрешности са запалени, и няма здраве в месата ми“ (Пс.38:7). Думата „вътрешности“ на Еврейски означава „силата ми, увереността ми.“ А „запалени“ изразява „сбръчкване, изсъхване“. Щом Давид загуби своята сила и увереност в Господа, това доведе също и до отслабване на физическото му здраве.

4. „Смърдят и гноясват раните ми поради безумието ми” (стих 5). Давид казваше: „Когато грехът взе власт над мен и аз се подмавих глупаво, морална воня ме порази. Престъплението ми стана известно на света и то смърдеше като гнойна рана!”

Давид не скърбеше поради това, че собственото му име беше опетнено. Той скърбеше защото неговото име винаги беше свързвано с Господното и сега бе причинил укор върху Божието име. Той казваше: „Моето име преди значеше нещо. Когато хората го чуеха, те отдаваха почит на Господа. Но сега моят грях ме превърна в песен на пияниците!”

5. „Превит съм и съвсем се сгърбих; Цял ден ходя нажален” (стих 6). Еврейската дума за „превит” (обременен - англ.) тук означава „тежка, мрачна тъга”. Давид живееше под тъмния облак на отчаянието. Той казваше: „Раменете ми буквално се превиват от тежестта на вината, която нося. Денят ми минава без никакъв мир!”

6. „Изнемогах и премного съм смазан; Охкам, поради безпокойството на сърцето си” (стих 8). Говорейки за стенания, които не могат да бъдат изречени; Давид казваше: „Аз охкам и стена поради постоянния вик, който имам в сърцето си”.

Какъв беше този вик на Давидовата душа? Това бе стенание за изгубения мир! Грехът беше отнел от него свободата му. Той загуби всичката си почивка у Бога, както и Божието одобрение и благословение.

7. „... а светлината на очите ми, и тя не е в мене” (стих 10). Давидовият грях му струваше също и духовното разпознаване. Едно нещо е да загубиш емоционалното си благополучие, физическото си здраве, репутацията си. Но най-лошо от всичко е да загубиш светлината на истината - откровението за Христос!

Със всяко изявление, което Давид правеше в този псалм товара му поради греха ставаше все по-тежък и по-тежък. Той гледаше назад, описвайки душевната си тежест и неговото предупреждение беше: „Не ходете в пътя, който аз избрах. Станах слаб и съкрушен поради греха ми. Загубих скъпоценното Божие благоволение!”

Преди няколко години на конференция за покаяние, водена от нашето служение, присъстваше един известен евангелизатор от близките години. През десетилетията служение този човек беше прикривал таен грях на хомосексуализъм. По това време беше на около седемдесет години. Никога не бях го срещал преди конференцията. Мъжът подаде ръката си и когато се здрависахме, сякаш хванах мъртва риба. Погледнах в очите му и той изглеждаше като мъртвец. Никакъв живот не бе останал у него. Цялата му светлина беше изчезнала поради цената на скрития грях. А светлината е отличителния белег.

Може да загубите репутацията си или вашето здраве, но Бог да ви е на помощ, когато загубите Светлината си!

Поради това, че Давид беше загубил духовната си светлина, той загуби и способността си да изобличава грешниците. Неговият език мълчеше поради собствения му грях: „Но аз, като глух, не чувам, И съм нем, който не отваря устата си. Да! Съм като човек, който не чуе, в чийто уста няма изобличения” (Псалм 38:13,14). Апостол Павел нареди на Тимотей: „... изобличавай, порицавай, увещавай с пълно търпение и непрестанно поучаване” (2 Тимотей 4:2). Но човекът, който покрива греха си чува различни думи, които гърмят в душата му: „Ти, който се хвалиш със закона, опозоряваш ли Бога като престъпваш закона? Питам това защото според както е писани, поради вас се хули Божието име между езичниците” (Римляни 2:23-24). С други думи: „Осмеляваш ли се да учиш другите как да живеят, когато имаш скрит грях в собствения си живот? Ти хулиш Божието име!” Товара, който Давид носеше цяла година му струваше скъпо. Той разруши здравето му, порази ума му и нарани неговия дух. Причини разрушение в дома му, разочарование у Божия народ, подигравки всред невярващите. На края той извика: „Защото съм близо да падна (на англ. - осакатявам), и скръбта ми е винаги пред мене” (Псалм 38:17). Еврейската дума за „осакатявам” тук означава „падам”. Давид казваше: „Близо съм да падна от тежкия товар на скръбта!”

Гледайки на тези бъркотии в живота на Давид някои Християни може да си помислят: „Каква трагедия Сатана причини на Давид. Как е възможно този нежен псалмист да достигне до границата на такова падение? Бог трябва да е бил ужасно ядосан на дявола!”

Не! Не беше дяволът този, който направи греха на Давид толкова тежък - а Бог! В Своята голяма милост, Бог позволи този човек да стигне до дъното, защото искаше Давид да разбере огромната греховност на своя грях. Той направи неговия не изповядан грях толкова тежък, че Давид не можеше вече да го носи и беше доведен до покаяние! Истината е, че само праведен човек като Давид можеше толкова силно да бъде впечатлен от собствения си грях. Виждате ли, неговата съвест все още беше чувствителна и той почувства остри болки от всяка стрела на изобличение, която Бог заби в сърцето му. Ето защо Давид можа да каже: „... И скръбта ми е винаги пред мене” (същия стих).

И това е тайната на цялата тази история: Давид имаше скръб по Бога! Той пазеше дълбок и скъпоценен страх от Бога. Той можеше да признае: „Виждам Божията дисциплинираща ръка в това, поставяйки ме на колене. И аз признавам, че греха ми заслужава Неговия гняв. Всички тези ужасни последствия от скрития ми грях са ми били причинени от моят Небесен Отец!”

Авторът на „Плачът на Еремия” казва: „Аз съм човекът, който видях скръб от тоягата на Неговия гняв. Той ме е водил и завел в тъмнина, а не в във виделина... строши костите ми. Издигна против мене... тури ме да седна в тъмнина, като отдавна умрелите. Обгради ме, та не мога да изляза, отегчи веригите ми... Огради с дялани камъни пътищата ми ...” (Плачът на Еремия 3:1-9). Авторът ясно заявяваше: Когато живеем с таен грях, самия Бог прави нашите окови толкова тежки, хаотични и ужасяващи, че сме доведени до открито изповядване и дълбоко покаяние.

Размислете за примера на Давид: Той прелюбодейства. Устрои смъртта на предан войн, за да може да предяви права върху младата му жена (Давид вече имаше пет жени). Той скри ужасната си тъмнина за цяла година и стигна до ръба на пълна разруха. Той донесе срам на Израел и на името на своя небесен отец.

Но дори след всичко това, Бог нарече Давид „човек според сърцето Си“. Как може да стане това? Следният стих открива тайната: „Понеже аз ще призная беззаконието си, Ще тъжа за греха си“ (Псалм 38:18). Точно когато Давид почти беше паднал, той смири себе си и се покая! Той извика: „Господи, стига ми толкова! Не мога да нося този товар повече. Толкова е тежък за мен. Аз се покаявам - аз доброволно изповядвам греха си. Моля те Боже, не ме изоставяй!”

„На Тебе, само на Тебе съгреших, И пред Тебе сторих това зло; Признавам това, за да бъдеш оправдан когато говориш, и да излезеш непорочен когато съдиш... престъплението си аз признавам; и грехът ми е винаги пред мене... Сърце чисто сътвори в мене Боже... Нито да отнемеш от мене Святия си Дух“ (51:4,3,10,11). Бог откри всяко тайно място в живота на Давид, за да го доведе до пълно цялостно покаяние!

Това послание се простира отвъд преживяването на Давид за високата цена на греха

Искам сега да говоря на Християнина, който е в много по-голяма опасност от тази, в която бе Давид дори и в най-долното си състояние. Това е вярващият, който не свързва псалм 38 с нищо. Той не знае нищо за тъжени поради беззаконие, за скръб поради грях, забиващите се стрели на съвестта, защото неговото сърце е изпълнено със закоравяване!

Този Християнин няма истински страх от Господа. Той би могъл да съгрешава без угризение. Нищо не би могло да пробие стените на бронираното му сърце. Той не взима своя грях на сериозно, наричайки го „просто един малък проблем в живота ми“. Такъв Християнин е в опасност да бъде предаден на закоравяване на сърцето - напълно подмамен от своя грях!

Неотдавна една много искрена Християнка писа до нашето служение: „Уплашена съм! Аз съм служила на Господа много години, но последните години съм се отклонила, ставайки хладна към Бог. Вече нямам товар за изгубените души, нямам настойчивост да се моля или чета Библията. Една духовна тъмнина ме настига. Но това, което най-много ме плаши е че не се безпокоя за това, което става с мен. Изплашена съм за това, че не съм изплашена!”

Колко хиляди Християни вече не скърбят поради греха си? Повечето извиняват постоянните си привички, мислейки си: „Това е само една обикновена човешка слабост. Мога да си го позволя.”

Не, никога! Пророк Езекиил ни дава жива картина това, което се случва с хора, гледащи на греха си лековато. В този случай, седемдесетте старейци на Юда дойдоха при Езекиил да получат слово от Господа. Всичките тези мъже бяха на служба в храма, и като се събраха с пророка, за да се помолят, Езекиил получи необикновено видение: „... като седях в къщата си, и Юдовите старейшини седяха пред мене... ръката на Господа слетя там над мене. Погледнах, и ето подобие наглед като огън: от това, което се виждаше че е кръста му и надолу, огън... наглед като сияние, като че ли беше светъл метал. И той простря подобие на ръка и ме хвана за космите на главата ми; и духът ме издигна между земята и небето, и пренесе ме чрез Божии видения в Ерусалим...” (Езекиил 8:1-3).

Святият Дух падна върху това събрание и Божието свято присъствие изпълни мястото със светлина: „И ето, славата на Израилевия Бог бе там...” (стих 4).

Знаем, че когато Божието огнено присъствие се появи в събранието, винаги има изобличение на греха. И наистина, забележете как Езекиил беше впечатлен от Божията слава: В това видение Бог го издигна високо над храма, понасяйки го над всичко. Тогава отвори очите на Езекиил за тайните в сърцата на седемдесетте старейци.

Изведнъж пророкът видя, че умовете на тези мъже бяха изпълнени със „... всякакви подобия на гадове и гнусни животни...” (стих 10). Той описваше демонични крепости, зли същества. И те бяха просмукали Божия дом чрез служението!

Но там стояха седемдесет стареи, тихи и кротки. Те изглеждаха като поклонници, търсещи водителство от Господа, показвайки уважение към пророческото служение на Езекиил. Но всъщност те покриваха таен, скрит грях!

Виждате ли, тези мъже бяха преминали през външните поклоннически процедури на храмовото служение - убиване на агнета, измиване на ръцете си и влизане в святото място. Но практика всички те принадлежаха на тайно общество от поклонници на слънцето. Те бяха назначили проститутки в храма, които оплаквали Тамуз, богът на плодородието. И като част от ритуала на поклонение, предполагаемите благочестиви стареи участвали в прелюбодеяние. Най-лошото било, че тези мъже не били изобличени за ужасното си идолопоклонство.

Сега, когато огненото Божие присъствие изпълнило стаята, то просто си стояли удобно, неспособни да чуят или видят нещо - напълно равнодушни.

Питате как е възможно това? Има само една причина: Те виждаха беззаконието си като нещо обикновено. Те го извиняваха като не чак толкова голямо!

Господ попита Езекиил: „... Малко ли е за Юдовия дом дето вършат мерзости каквито тия вършат тука?“ (Езекиил 8:17). Бог казваше: ‘Тези мъже са равнодушни защото не виждат греха както аз го виждам - изключително грешен. За тях това е просто шега!’

Седемдесетте стареи бяха убедили себе си, че Бог не държеше сметка за идолопоклонството им: „... защото си казват - Господ не ни вижда...“ (стих 12). Но Бог прави едно силно изявление за тях. Той казва на Езекиил: „... и ето, турят клончето до ноздрите си“ (стих 17).

Този стих описва древен жест на презрение. Израиляните вземаха клонка, чупеха я, поставяха я под носа си и я разклащаха. Съвременният еквивалент за това е когато навирим носа си срещу някого, или пък да кажем: „На ти сега!“

Бог казва на тези мъже: „Вие седите в дома ми, слушате помазано проповядване и преживявате моето изявено присъствие, но въпреки това прикривате греха си като че ли е нещо малко. Вие не ще позволите на Духа ни да ви изобличи. Вие сте навирили носовете си срещу мен!”

Тези старейци не бяха като Давид, който бе тежко обременен от греха си. Те не чувстваха стрелите на поразяващо изобличение, нито загубиха физическата си сила, никаква емоционална билка. Те нямаха вътрешен вик или стенание. Всъщност те бяха подмамани от това, което Мойсей нарича „фалшив мир”: „Та когато чуе думите на тая клетва, да ласкае себе си в сърцето си и да рече, Аз ще имам мир ако и да ходя с упорито сърце и притурям пиянство на жаждата” (Второзаконие 29:19).

С други думи: „Подмамения човек е като пияница - той е загубил всякаква способност да разпознава. Той дори не може да разграничи жаждата от пиянството!”

Аз те питам: Колко тежък е твоя грях?

Ти смутен и наскърбен ли си от обичайния си грях? Той прави ли те да вриш отвътре, причинява ли ти безсънни нощи, емоционална болка, мъка, вина и отчаяние? Чувстваш ли че си на ръба да пропаднеш под тежестта на всичко това?

Сърцето ти вика ли: „Господи, беззаконията превишиха главата ми, не мога да ги обхвана. И аз знам, че всичките ми беди идват от Твоята дисциплинираща ръка. О, Боже, не искам повече да бъда роб на нечестивите си привички. Моля те, върни обратно свободата ми!”

Ако това е твоята молитва, тогава ти си по пътя, който води към изцеление и освобождение. Виждате ли, когато Давид се покая, тогава видя светлината в края на тунела.

Чуйте победната му молитва: „Признах грехът си пред тебе, и беззаконието си не скрих; Рекох: Ще изповядам Господу престъпленията си; И ти прости вината на греха ми. Ти си прибежище мое; ти ще ме пазиш от скръб; С песни на избавление ще ме окръжаваш” (Псалм 32:5, 7).

Скъпи светия, ти можеш да си върнеш вика и радостта. Просто изповядай и изостави и Господ ще ти прости и ще те освободи. Както бащата на блудния син, той е готов да те целуне, облече в мантия на правда и устрои за теб голям празник.

Тогавя ще можеш да свидетелстваш заедно с Давид: "Много ще бъдат скърбите на нечестивия; Но оногова ,който уповава на Господа, Милост ще го окръжи. Веселете се в Господа и радвайте се ,праведници, И викайте с радост, всички, които сте с право сърце" (Псалм 32:100-11).

Алелуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Този материал е предназначен единствено за лична употреба и не се позволява публикуването му в други web страници. Lorain County Free-Net Chapel притежава изключителните права от World Challenge, Inc. да публикува тези послания в своята web страница. Можете свободно да зареждате, копирате, печатате и размножавате тези послания, но без да ги публикувате на друго място в Интернет. Можете обаче да включвате връзки към това място, които да водят до тези послания.